

en chance for at blive solgt i Danmark osv., osv. Det bliver på de 15 gamle landes betingelser.

Så blev jeg af fru Anne Baastrup spurgt om, hvad det er for et projekt. Jamen det projekt, jeg har foreslået, er, at vi bruger et nej til Nice til at sige, at vi må have en almindelig europæisk debat, hvor alle landene kan deltage på lige fod. Det er da en utrolig enkel tanke, og jeg ikke kan forstå, at der er nogen, der kan være imod det.

Hvordan kan en udenrigsminister for eksempel være imod, at vi siger, at den traktat, der blev lavet i Nice, ikke var god nok – den indeholder for eksempel ikke nogen ægte fleksibilitet – og derfor indkalder vi alle de europæiske lande til en ny konference og til at diskutere, hvor de så alle sammen kan være med?

Det synes jeg da er et flot perspektiv. Det var da noget, som SF burde være inspireret af på baggrund af, at SF i sin tid fik vedtaget, at der skulle være et helt nyt perspektiv for Danmarks europapolitik. Jeg vil da gerne anbefale SF at lade sig inspirere af den tanke, jeg har fremlagt her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu tager vi det rent faktisk i SF meget, meget alvorligt, at vi får denne her udvidelse. Og jeg kan forstå, at Enhedslistens politik på det her område er, at der for det første ikke skal ske noget. Og hvis der for det andet sker noget, så skal det ske meget langsomt.

Hvorfor tror hr. Keld Albrechtsen, at der er ved at komme en stigende mistro over for EU's ønske om at udvide? Det er der, fordi det har taget 12 år, siden det første gang blev sagt, at de skulle ind i EU. Der er fire statsministre i Polen, der har sagt: Det kommer til at ske, mens jeg sidder på bænken. Det er ikke sket.

Det, jeg spurgte hr. Keld Albrechtsen om, er, om det i virkeligheden ikke er således, at hr. Keld Albrechtsen ønsker at sige nej til Nice, fordi han vil forhindre de stakkels polakker i selv at bestemme, om de skal sige ja eller nej til EU. Jeg fik ikke noget svar før. Får jeg det nu?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først takke hr. Keld Albrechtsen for svaret i forhold til den stigende skepsis i visse lande, at der i hvert fald er en udbredt skepsis i mange lande, så kan vi altid have en tvivl om, hvilket niveau den konkret er på, det bør der ikke herse nogen som helst tvivl om. Det er jo også

sundt og godt, at der også i de her lande er en opposition til den elite, der ønsker én bestemt retning.

Så vil jeg spørge: Der er mange partiers ordførere, som har travlt med at forklare, hvor vigtigt det er at få udvidelsen på plads, og hvor meget man har gjort for at få udvidelsen hurtigt på plads, men er det så ikke rigtigt, at det er de samme ordførere, der har været med til at give et mandat til forhandlingerne, der bygger på, at udvidelseslandene, altså de kommende lande, skal tiltræde hele grundlaget i EU, altså det såkaldte *acquis communautaire*, så de ikke får mulighed for at vælge bare de undtagelsesmuligheder, som Danmark har påberåbt sig?

Hvis de på et tidspunkt overholder kriterierne i forhold til euroen, så skal de eksempelvis tage euroen. De må ikke beholde deres nationale valuta osv. Er det ikke korrekt?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen, og mon så ikke vi nærmer os hr. Jann Sjursen som ordfører. Det synes jeg der er noget der tyder på, håber jeg i al fald på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er korrekt, så vidt jeg har forstået det. Ministeren kan sikkert oplyse det helt præcise sidetal i dette såkaldte *acquis communautaire*, altså den lovgivning, man skal indskrive i f.eks. Polen for at kunne komme ind – det er omkring 80.000 sider, så vidt jeg ved – som er et diktat fra de nuværende 15 lande helt ned i det enkelte komma om, hvordan polsk lovgivning skal indrettes. En administrativt i øvrigt umulig opgave. Der er mange problemer i det her.

Så spørger fru Anne Baastrup: Hvorfor er der en stigende skepsis? Jamen det er ikke, fordi det har trukket i langdrag. Det er, fordi resultaterne har været dårlige for befolkningen. Det er, fordi udvidelsesforberedelsen er foregået på en måde, der ikke har skabt de positive resultater, der var så stor forventning om, bl.a. fordi Unionen ikke har villet levere det økonomiske bidrag, og bl.a. fordi Unionen har påtvunget disse lande en afregulering af deres økonomi, som de slet ikke har kunnet kapere i det tempo, som EU har forlangt.

Det er derfor, der skabes stigende uvilje. Det hele styres fra Bruxelles hen over hovedet på befolkningerne. Så problemet er ikke, at det er gået for langsomt. Problemet er, at det er gået for hurtigt på den forkerte måde. Og nu foreskriver flertallet her i Folketinget så den recept, at man